

343

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 października 1946 r.

w przedmiocie określenia wielkich i średnich przedsiębiorstw przemysłu włókienniczego.

Na podstawie art. 3 ust. 1 lit. A ustawy dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za wielkie i średnie przedsiębiorstwa przemysłu włókienniczego w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. A pkt 16 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) uznaje się:

1) przędzalnie bawełny o numeracji średniej i cienkiej;

2) przędzalnie wełny czesankowej;

3) roszałnie i przędzalnie lnu, konopi i juty zdolne zatrudniać przy produkcji ponad 100 pracowników na jedną zmianę;

4) przędzalnie zgrzebne, odpadkowe (w tym i-wigoniowe) bawełny i wełny oraz odpadków i włókna ponownie przędzonego, posiadające więcej aniżeli jeden zespół zgrzebny, bez względu na ilość posiadanych wrzecion przędnych;

5) stanowiące samodzielne przedsiębiorstwa: fabryki waty dla celów przemysłowych, posiadające ponad 2 zespoły, oraz szarparnie

szmat, odpadków, dzianin, ścinków tkanin, posiadające ponad 10 bębnow szarpiących;

6) zakłady produkujące włókno sztuczne lub syntetyczne ciągłe lub cięte;

7) tkalnie bawełny lub włókien łykowych, posiadające ponad 24 krosna mechaniczne;

8) tkalnie wełny, posiadające ponad 8 krosien mechanicznych;

9) tkalnie jedwabiu, posiadające ponad 12 krosien mechanicznych szwajcarskich specjalnych; zwykle krosna mechaniczne bawełniane liczą się: 2 krosna dla bawełny za jedno specjalne szwajcarskie;

10) przedsiębiorstwa produkujące filce tłoczone oraz stożki do kapeluszy (kapeliny), posiadające ponad 2 zespoły zgrzebne;

11) tkalnie tasiem plecionych i tkanych, z wyłączeniem tkanin technicznych i pasów tkanych, posiadające ponad 160 maszynek plecionkarskich; w przedsiębiorstwach posiadających krosna mechaniczne uważa się jedno krosno za równoważnik 10 maszynek plecionkarskich;

12) zmechanizowane farbiarnie, przystosowane do potrzeb przemysłu włókienniczego, zdolne zatrudnić przy produkcji ponad 25 pracowników na jedną zmianę, albo częściowo zmechanizowane, zatrudniające ponad 50 pracowników na jedną zmianę oraz wykończalnie tkanin, zatrudniające ponad 50 pracowników na jedną zmianę;

13) przedsiębiorstwa pończosznicze, posiadające więcej aniżeli 20 sztuk pończosznich maszyn okrągłych stopkowych motorowych (automatów) albo ponad 20 sztuk maszyn okrągłych pończosznich jednolitych (produkujących stopkę i cholewkę), albo ponad 1 zespół kotonowy o 24 głowicach (3 maszyny cholewkowe i 1 stopkowa po 24 głowice), albo więcej aniżeli jedną maszynę jednolitą o 24 głowicach;

14) przedsiębiorstwa trykotażowe, posiadające więcej aniżeli 32 maszyny saneczkowe; w przedsiębiorstwach posiadających maszyny innych typów, a mianowicie typu osnowowego, workowego, challenge lub raskowego uważa

się maszynę osnowową lub saneczkową motorową za równoważnik dwóch maszyn saneczkowych, maszynę typu challenge lub raskowego za równoważnik jednej maszyny saneczkowej, a maszynę typu workowego za równoważnik $\frac{2}{3}$ maszyny saneczkowej.

§ 2. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo przemysłu włókienniczego, posiadające maszyny różnych typów, podlega przepisowi § 1, należy wszystkie maszyny tego przedsiębiorstwa zsumować według podanego równoważnika.

§ 3. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo przemysłu włókienniczego, posiadające różne działy produkcyjne, podlega przepisowi § 1, należy dla każdego działu ustalić ułamek, którego licznik stanowi rzeczywistą ilość maszyn tego działu, a mianownik — ilość maszyn, ponad którą przedsiębiorstwo danego typu zostaje zaliczone do średniego i wielkiego przemysłu włókienniczego, po czym ułamki poszczególnych działów zsumować. Skoro suma przewyższy jeden, uważa się, że przedsiębiorstwo podlega przepisowi § 1.

§ 4. Przy określaniu, które z przedsiębiorstw wymienionych w § 1 rozporządzenia ulegają przejęciu na własność Państwa, nie bierze się pod uwagę maszyn i urządzeń pomocniczych i przygotowawczych, znajdujących się w przedsiębiorstwach, a niezwiązanych z produkcją.

§ 5. Przedsiębiorstwa przemysłu włókienniczego typu nie wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia ulegają przejęciu na własność Państwa, o ile zachodzą warunki wymienione w art. 3 ust. 1 lit. B ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. o przejęciu na własność Państwa podstawowych gałęzi gospodarki narodowej (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17).

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Przemysłu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Przemysłu:

Hilary Minc